

"אני לא מנסה להרוג את הפחד שלי. אני לא יוצאת למלחמה בו.

במקום זאת אני מפנה לו די והותר מקום. המון מקום. כל יום יום. אני מפנה מקום לפחד ברגעים אלה ממש. אני מאפשרת לפחד שלי לחיות ולנשום ולפשוט רגליים בנוחות. יש לי הרגשה שכל שאני נלחמת בפחד שלי פחות, כך הוא נלחם בי פחות. כשאני מסוגלת להירגע, גם הפחד נרגע.

למעשה אני מזמינה את הפחד בנימוס להצטרף אליי.."

"אפילו יש לי נאום ברכה מוכן עבור הפחד..

הוא הולך בערך ככה:

פחד יקר: ההיריון ואני עומדים לצאת למסע ביחד. אני מבינה שגם אתה תצטרף אלינו, כי אתה תמיד מצטרף. אני מכירה באמונה שלך שיש לך תפקיד חשוב בחיי, ויודעת שאתה מתייחס לתפקיד הזה ברצינות רבה. נראה שהתפקיד שלך הוא להחדיר בי פאניקה מוחלטת בכל פעם שאני נכנסת להריון- ואם יורשה לי לומר, אתה מצטיין בתפקידך. אז בבקשה, אתה מוזמן להמשיך למלא את תפקידך אם אתה מרגיש שזה הכרחי. אבל גם אני אמלא את התפקיד שלי במסע הזה, שהוא לעבוד קשה ולהישאר ממוקדת. וההיריון ימלא גם הוא את התפקיד שלו, שהוא לגדל עובר מושלם ובריא ברחם שלי.

במכונית יש די והותר מקום לכולנו, אז תרגיש בבית, אבל אתה חייב להבין דבר אחד: ההיריון ואני הם היחידים שיקבלו החלטות לאורך הדרך. אני מכירה בכך שאתה חלק מהמשפחה שלנו, ומכבדת את זה, ולכן לעולם לא אמנע ממך להשתתף בפעילויות שלנו, ולצד זאת- אנחנו לעולם לא נפעל על פי ההצעות שלך. מותר לך לשבת איתנו, ומותר לך להשמיע את קולך, אבל אין לך זכות הצבעה, אסור לך לגעת במפות, אסור לך להציע עיקופים, אסור לך להתעסק במזגן, ושלא תעז לגעת ברדיו. אבל יותר מכל, ידידי הוותיק והיקר, בשום פנים ואופן אסור לך לנהוג.

וכך אנחנו יוצאים לדרך – אני ההיריון והפחד – זה לצד זה."